

Návrh znaku a vlajky pro obec Vílanec

(okres Jihlava)

Úvodem je vhodné zmínit, že dle základních heraldických pravidel se v každém znaku používají i popisují tzv. tinktury, tj. kovy (zlato a stříbro, zobrazované v praxi žlutě a bíle) a barvy (červená, modrá, zelená, černá), výjimečně (odůvodněně) i doplňková tzv. přirozená barva (např. hnědá u kmene stromu, nebo srsti některých zvířat atd.). Přičemž platí poměrně striktní podmínka o (kontrastním a střídavém) kladení „kovů na barvy“ nebo „barev na kovy“ (čili kovových figur v barevných polích štítu nebo naopak barevných figur v kovových polích štítu).

Heraldické figury dělíme na tzv. heroldské (tj. geometrické, pole štítu členící) a obecné (tj. všeobecně známé), vždy ale náležitě (pouze dvourozměrně) stylizované. Stranově (vpravo, vlevo) se znak odborně blasonuje (tj. terminologicky přesně slovně popisuje) jen z pohledu štítonoše (jeho pravé ruky), nikoliv pozorovatele štítu, proto (zdánlivě) obráceně, není-li osově souměrný, jako v tomto případě.

Kresba znaku i vlajky se může v průběhu času (desetiletí i staletí) měnit a mírně autorsky odlišovat (nejde o logotyp či chráněný průmyslový vzor a značku), ale právě popisem v dekretu předsedy Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky závazně definovaná podstata zůstává (všechny uvedené tinktury a figury v dané kompozici štítu znaku i listu vlajky či praporu) a musí být takto přesně a důsledně vždy (nyní i v budoucnu) dodržena.

Ikonografický význam navrženého obecního znaku je následující: Heroldská (čili geometrická) figura stříbrného (tj. bílého) vlnitého břevna (tedy vodorovného pruhu) jasně symbolizuje řeku Jihlávku, tvořící část hranic katastru, ale i její zdejší přítoky s rybníky.

Modrá barva štítu s obecnou (čili všeobecně známou) figurou stříbrného (tj. bílého) květu tolije bahenní se zlatým (tj. žlutým) středem odkazuje na přírodní rezervaci Vílanecké rašeliniště, mokřad (viz modrá barva) se vzácnou květenou (viz výrazný květ jedné z chráněných rostlin).

Heroldská (geometrická) zelená pata (tj. dolní třetina) štítu zastupuje ves Loučky (proto zelená barva), část obce Vílanec. Jedná se tak (částečně) o tzv. mluvící znamení, název vyjádřený symbolem, ve smyslu známé latinské sentence „nomen omen“ neboli „jméno znamení“.

Blason (čili odborný heraldický slovní popis, podle kterého je každý zkušený heraldik schopný znak správně nakreslit, aniž by nutně musel vidět prvotní předlohu) proto může znít takto:

V modrém štítě nad stříbrným vlnitým břevnem oddělenou zelenou patou stříbrný květ tolije bahenní se zlatým středem.

Návrh (na stožár vztyčované) obecní vlajky nebo praporu (pevně spojovaného s žerdí) opakuje všechny výše popsané tinktury a figury jejich převedením ze (svislého) štítu znaku do (vodorovně) obdélníkového listu vlajky (praporu) o stranovém poměru šířky k délce 2 : 3 (daném státní vlajkou České republiky).

Pouze znakové vlnité břevno je logicky zjednodušeno do podoby bílého vodorovného pruhu, neboť k jeho vlnění dochází přirozeným vláním ve větru. Jedná se o heraldicko-vexilologickou vlajku (prapor), jejíž výhodou je (díky figurě květu) její nezaměnitelnost s jinými pruhovanými vlajkami a snadná identifikovatelnost (i laikem), že náleží k danému znaku obce, z něhož vychází. Vzájemný poměr tří vodorovných pruhů, modrého, bílého a zeleného je 7 : 2 : 3.

V případě popisu vlajky (praporu) se ale, na rozdíl od blasonu znaku, nikdy nemluví o zlaté a stříbrné tinktuře kovu, tak jako na hmotově pevném štítě (kde se plátkový kov dříve skutečně používal), ale vždy žluté a bílé barvě (vlající) tkaniny, z níž se vyrábí.